

Nyilvánvaló, hogy az ilyen imponálóan sokrétű és eredményes tudományos tevékenység nem maradhat elismerés nélkül. ZÓLYOMI Bálint 1951-ben lett az MTA levelező tagja. Az is természetes, hogy számos hazai és külföldi kulturális intézmény, egyesület választotta tagjai sorába. Így tiszteleti tagja lett a Magyar Földrajzi Társaságnak is. Ám ő és nagyszámú tanítványa a legnagyobb elismerésnek a feléje irányuló őszinte tiszteletet és szeretetet tekintette, amit munkatársai részéről kiérdemelt. Ezt a szeretetet hasonló magatartással és mindenkori segítőkészségével viszonzta. Számos tanítványát segítette a tudományos pályán való előrelépésben egészen az akadémikusi rangig. Sőt ezt a támogatást még más szakterületek művelőinek is megadta. Szép megnyilvánulásai közé tartoznak azok az aktuális megemlékezések, amelyeket egykori tanáraitól és munkatársairól (POLGÁR Sándorról, JÁVORKA Sándorról és SOÓ Rezsőről) megjelentetett. Jól eső és mindmáig szép emléke intézetünk idősebb munkatársainak, hogy kezdetektől fogva szoros szakmai és baráti kapcsolatban állhattak vele.

Végző összegzésként ismételten elmondhatjuk, hogy ZÓLYOMI Bálint akadémikus a magyar tudományos élet ritka tehetséggel megáldott kitűnősege volt, akire még sokáig emlékeznek az őt a Farkasréti temetőben megrendülten búcsúztató, nagy számban megjelent munkatársai, tanítványai és tisztelői. Nem fogják elfelejteni a nevét azok a pályatársak sem, akik még csak ezután ismerkednek meg a Bükk-fennsík, a keleméri Mohos-tavak vagy a kerecsendi erdő szépségeivel és természeti rejtelmeivel, mert ZÓLYOMI tanításai nélkül azok ismerete számukra nem lehet teljes. Adja a Teremtő, hogy hazánk tudományos élete ezután is olyan kiválóságokkal gazdagodjon, mint amilyen ZÓLYOMI Bálint volt!

SOMOGYI SÁNDOR

Megkésett tisztelgés Becsei József előtt

Bármennyire is hihetetlenül hangzik, érdemdús kollégánk, BECSEI József 1997. február 5-én elérte, s február 6-án már túl is haladta születésének 60. évfordulóját. A Mester fiatalos kinézete sokunkat meglepett, így méltatlan módon elmulasztottuk köszöntését lapunk hasábjain. Szerencsére azért voltak éber kollégák, akik a megfelelő napon felkeresték lakását az ünnepet, s emlékeztették a nemes napra. Ki ezt hozott, ki azt, a konyaktól a pezsgőig terjedt az ív. De volt köztük valaki, aki szokatlan módon egy verssel állt elő. A hozott italok már rég elfogytak, de a nagydarab, ritkuló hajú, fehérszakállú dalnok költeménye hitünk szerint ércnél maradóbban örökíti meg BECSEI József érdemeit. Ezért is közöljük.

Becsei Józsefnek

(Mikoron az idő egy hitvány-nagyot csavart rajta...)

Hatvan éves lettél, jó Becsei doktor,
De ez az ünnepség mégsem lehet zok-tor,
Szépen összegyűltünk, emlékezzünk együtt:
Mi történt, ameddig ez az idő e' gyűtt.

Földváron születéssel jártál iskolába
(Ha járkaál az ember, nem fázik a lába).
Többen láttak benned szikrát felcsillanni,
S nem hagytak a gimi elől elillanni.

Jött hát Orosháza, szélesebb a világ.
Kitártabb az ablak, min az ember kilát.
Jó magiszter Keller minden szavát leste
S magát a földrajzzal hősiünk eljegyezte.

Tudományt tanulni Debrecenbe ment el,
Megismerkedett sok kis betűs kellerrel,
Megtanult barátban, hangulatban hinni,
Jó sört vékony szélű poharakból inni.

Amint Debrecenben pár év múlva végzett,
Tanítani kezdett, mivel volt ő képzett.
Tisztelték, szerették őt a tanítványok.
(Persze a fiúk is, de főként a lányok!)

Egyet jól megnézett tanár úr Becsei,
Kicsi volt, csinos és formásak... kezei.
Addig-addig nézte, míg megkérte kezét,
Hogy akkor ezt tette, ma is áldja esztét.

Szétnézett Békésen és a város táján
S máris ott „tanyázott” a kutató pályán.
Úristen! Nemrégén épp harminc éve volt,
Hogy a nagy vitába pimaszul beleszólt.

Hősünk volt sokminden, itt–ott párttitkár is,
Művelődés-főnök s politikus máris –
És mindenütt helytállt, ma is él sok műve,
No, de nem dícsérem (maradjatok úve!).

De, bármit csinált is, megmaradt tanárnak
S írta a munkáit országnak–világnak.
Megminősítették: így lett kandidátus,
Majd pedig nagydoktor, mikor lett rá státus.

Rendszerváltás után Szeged lett a veszte,
Amint Göncz Árpád úr prof.-fá kinevezte.
Nevel, tanít, oktat, élvezkedik ismét,
Mikor csak teheti, terjeszti az ismét.

Persze most is vannak tanítvány-leányok,
De a professzor úr alig néz reájok...
Vagy ha mégis: néha, ritkán, nagyon ritkán,
Nézése merengés az ifjúság titkán.

Ha van közöttetek, ki elmúlt már hatvan,
Az most kajánkodjék, amint teszi gyakran,
Mert hogy új taggal nőtt azoknak a száma,
Kik érettebb ifjak, mint mondja a fáma.

De ti többiek, kik most is csak bámultok
S meghatódva hősünk nyakába borultok,
Tiszteljétek a kort! Nem elég remélni,
Mértékletességgel meg is kell azt élni!

S bár vagyunk e kornak alatta–fölötte,
Abban egyetértünk: a fene mögötte!
Sírós dolog, ha az ember éppen 60,
Így érzi magát a sziget, ha lakatlan.

Épp ezért segítsünk, jó kedvvel ne vessünk,
Asszonyink szemében pajzán fényre lessünk,
Mert a bánat ronda, majomsegg-hátújú,
Igyunk s említsük meg:

Happy birthday to you!